

Vörös István

Kocsis Zoltán a sötétben zongorázik

Esett az eső. A zongorát bevitték
a templomba. Kint sötétedett,
és az energiatakarékos égők
fényében Schubert alig
hatott. A karzat gerendapadjáról
néztem alá. Tudtam,
most nem lenne szabad
takarékoskodni.

Aztán sötét lett.
Mint a teremtés előtt.
De nem teljesen. A
zene szólt tovább.

Sötét lett, a biztosíték,
amitől minden függött,
nem bírta a spórolást.

Sötét volt. Végül a
zene is megszakadt.
Innen nem lehet
vakon folytatni,
mondta egy hang a
zongora mellől.

Sötét van.
Innen nem lehet
vakon folytatni.
Kullogunk a
teremtés után.